

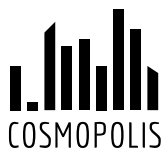
NÁŠ DOMOV JE TAM,
KDE JE NAŠE SRDCE.

DÍTĚ NOCI

KAREN McQUESTION

DÍTĚ NOCI

KAREN McQUESTION

Přeložila Marie Polasková

THE MOONLIGHT CHILD copyright © 2020 by Karen McQuestion

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Marie Polasková, 2022

Cover design © VercoDesign, Unna

ISBN 978-80-271-3566-0

KAPITOLA 1

Dnes má Morgan narozeniny. Už tomu byly tři roky, ale pro Wendy měla její dcera stále osmnáct, stejně jako v ten den, kdy se s ní pohádala a opustila rodný dům s batohem, do kterého si sbalila své osobní věci. S matkou se rozloučila slovy: „Skončila jsem s tebou. Jdi k čertu!“

Edwin očekával, že se vrátí, ale Wendy měla už v ten den špatný pocit. Spory mezi ní a Morgan trvaly už několik měsíců a většinou se týkaly dceřina mnohem staršího partnera Keitha a jejich nových přátel, kteří byli vesměs feťáci, jak se to aspoň Wendy jevilo. Morgan byla problematická teenagerka, a ještě se to zhoršilo, poté co se dala dohromady s touhle novou partou, s níž se seznámila v jednom pochybném podniku v centru města, kde pracovala jako barmanka. Když osmnáctiletý puberták pracuje po nocích v baru, problém je na spadnutí. Její rodiče z takového zaměstnání radost neměli. Wendy tvrdila, že to ani nemůže být legální. „Ještě ti není jednadvacet,“ namítala. „Neměla bys na takovém místě ani být, natož tam pracovat.“

Morgan odsekla: „S dýškou si tam vydělám třikrát víc než v obchodě. Řekla jsi mi, že jestli nepůjdu na vysokou, musím si najít práci. A když to udělám, zase nejsi spokojená.“ Morgan měla talent obrátit všechno, co její matka řekla, proti ní, což Wendy

vytáčelo. Byla od přírody mírumilovná, ale dcera se s ní prostě chtěla hádat.

Edwin jí radil, aby k ní přistupovala s nadhledem. „Jen ji nech, ať se vyřádí. Ono ji to přestane bavit. Pochopí, že ti lidé nemají žádnou perspektivu. Vychovali jsme ji dobře. Vrátí se k nám.“

„A co když ji to bavit nepřestane?“ zeptala se Wendy. „Co když se k nám nevrátí?“

„Wendy, nemáme moc na výběr. Je dospělá. Čím víc na ni budeš tlačit, tím víc se bude vzpouzet. Když zachováme klid a zůstaneme s ní v kontaktu, vrátí se k nám, až se vzpamatuje. Věř mi, tohle je jen epizoda.“

Celou svou bytostí cítila, že tomu tak není, ale odmítala si to připustit, protože Edwina pokládala za toho rozumnějšího a objektivnějšího z nich dvou. Kromě toho se jako vysokoškolský učitel denně setkával s dětmi v Morganině věku. Na osmnáctileté byl svého druhu odborník. V hloubi duše cítila, že se její manžel mýlí, ale on si byl tak jistý, až o svých vlastních pocitech zapochybovala. Později toho litovala. Mateřská intuice byla tím jediným, o co se mohla opřít, a ona ji ignorovala.

Dcera propadla alkoholu a drogám. Wendy jí to nemohla nijak dokázat, ale instinktivně cítila, že tomu tak je. Změnila se. Byla náladová a zhubla, ale sváděla to na fyzickou náročnost své práce. Předvedla jim zatnuté bicepsy a pronesla: „To mám od tahání beden ze sklepa.“ Jako by to bylo něco, na co by mohla být hrdá. Když za ní přišla její nová nejlepší kamarádka, žena jménem Star, a stála ve dveřích, Wendy si pomyslela, že vypadá jako narkomanka z televizního filmu, včetně zacuchaných, neupravených vlasů, krví podlitých očí a škubavých pohybů. Samozřejmě

si přišla půjčit peníze, což Wendy pochopila i přesto, že si spolu obě mladé ženy v předsíni šeptaly.

Pořád se s ní jen hádali a dělala jim starosti, a pak prostě odešla.

Nejdřív si mysleli, že šla na noc ke kamarádce. Ale když už byla pryč dva dny, Wendy se rozhodla jít na policii a oznámit, že zmizela. Policisté s ní cítili, ale nemohli jí nijak pomoci. Vysvětlili jí, že Morgan technicky vzato není pohřešovaná. Když odcházela, jasně jim sdělila, že je z vlastní vůle opouští. I tak ale dělali, co mohli. Vyslechli všechny podezřelé lidi, kteří se často vyskytovali na jejím pracovišti. Vypytaali se na jejího přítele, Keitha, nikdo toho však o něm moc nevěděl, natož aby se dobrali informace, kde je nyní a jak se s ním lze spojit. Ke svému hlubokému zahanbení si Wendy uvědomila, že ani nezná jeho příjmení. Ptala se Morgan, jak se její přítel jmenuje celým jménem, ale ona se do ní pustila, že ji prý vyslýchá, a tak nad tím mávla rukou. Teď pochopila, že udělala obrovskou chybu.

Policie se rychle dostala do slepé uličky, Wendy však musela uznat, že se opravdu snažili.

V zájmu svého duševního zdraví se Wendy první rok hodně zaměstnávala. Kromě toho, že pracovala na plný úvazek jako účetní v právnické firmě, ve volném čase vylepovala plakáty, telefonovala a vytvořila webové stránky. Neustále volala na Morganino číslo, dokud nepřestala být přepojována do hlasové schránky. Telefonní společnost jí sdělila, že účet byl zrušen, ale žádné další informace jí poskytnout nemohli. Každé ráno kontrolovala internetové stránky, jestli se tam neobjeví nějaké informace, třebaže žádný z komentářů jí nikdy nedovedl k něčemu konkrétnímu. V záhlaví stránek stála otázka: *Neviděli jste mou dceru Morgan Duranovou?* Pod ni umístila koláž Morganiných fotografií spolu

s jejím fyzickým popisem. Měří metr osmdesát, má štíhlou postavu. Hnědé oči, tmavě hnědé vlasy, mírně snědá pleť. Morgan pro ni ale znamenala mnohem víc než jen to, a tak tam připsala: *Morgan, jestli tohle čteš, vrať se, prosím, domů. Moc nám chybíš.*

Měli na ni tolik vzpomínek. Jejich dcera měla odmalička úsměv, který dokázal rozzářit celý svět, a nakažlivý smích. Její starší bratr Dylan ji zbožňoval – a stále zbožňuje.

Postupem času si už s Edwinem nakonec o Morgan povídala jen v posteli, protože potmě pro ni bylo snazší vylévat si srdce a mluvit o svém smutku a starostech. Třebaže to Edwin popíral, Wendy měla dojem, že už Morgan pohřbil. Nikdy to nevyšlo, patrně proto, že říct to nahlas by je úplně emočně zdeptalo, ale ona to přesto vnímala. Jeho stanovisko bylo asi takové: Jsem stejně zničený jako ty, ale myslím, že bychom se měli připravit na nejhorší.

Na nejhorší se připravovat nechtěla, ale tento mezistav, kdy neměli žádné informace, byl stejně tak hrozný – vnitřně ji to sžíralo. V právnícké kanceláři měla hodně práce, takže občas na Morgan nemyslela i několik hodin v kuse, ale nikdy se jí nepodařilo prožít jediný den, aniž by si s bolestí připomněla, že její dcera zmizela.

Dylan navrhl, aby všichni tři poslali lahvičky se svými slinami do společností nabízejících genetické testy 23andMe a Ancestry, aby byla jejich DNA uložena v registru. Pro všechny případy. Wendy souhlasila, představovala si i scénář, kdy Morgan bude ležet v kómatu někde v nemocnici, kde nebudou znát její totožnost, podle podobnosti DNA však najdou její příbuzné, oni přispěchají, a když Morgan uslyší zvuk matčina hlasu, otevře oči a nakonec se úplně uzdraví.

Po dvou letech už se jich přátelé a příbuzní přestali na cokoli ptát, protože věděli, že kdyby se přišlo na něco nového, dostanou od nich hned zprávu. Občas se objevil nějaký článek nebo video o pohřešované osobě, která se po letech objevila a znovu shledala se svou rodinou. Nebyly to pěkné příběhy. Jejich hrdinové nikdy neutrpěli ztrátu paměti. Nikdo z nich neztratil kontakt se svou rodinou kvůli nějakému nedorozumění. Obvykle se jim staly hrozné věci, takové, jaké by Wendy nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli, ale lidé jí z nějakého důvodu tyto historky přeposílali, jako by chtěli říct: Vidiš, není to beznadějně. Pořád to ještě může dobře dopadnout.

Vzdát se pro ni nepřipadalo v úvahu, a tak dál hledala na internetu, byla v kontaktu s policií a pročítala komentáře na svých webových stránkách. Jako kdyby je samotné to její úsilí mohlo dovést ke šťastnému konci.

Dnes, v den dceřiných narozenin, nešla do práce, protože si potřebovala připomenout, že kdysi existovala dívka jménem Morgan, která bývala nádherným novorozenětem, vážícím dvě kila a osm set gramů, tím nejsladším děťátkem, na jakém kdy spočinuly její oči. Wendy vzpomínala na její dětství, na to, jak ráda si oblékala princeznovské šaty, jak chodila za svým bratrem po domě jako káčátko a jak pyšná byla na to, že na druhém stupni kvůli nemoci ani jediný den nechyběla. Až na střední škole začaly problémy – byla vzpurná a někdy se tajně vykradla z domu –, ale i tehdy za tím vším Wendy stále viděla svou krásnou, chytrou a vtipnou holčičku. Je to jen taková vývojová fáze, říkala si a modlila se, aby to rychle skončilo. I přes všechno trápení, které jí Morgan způsobila, by ji matka nedala ani za celý svět. A tak tomu bylo až do té chvíle, kdy jí ji svět tak nepochopitelně vzal.

Toho dne Wendy ještě jednou zkontrolovala internetové stránky, zašla do spíže a vytáhla dvojbalení čokoládových muffinů Hostess CupCakes v celofánové fólii. Koupila je právě pro tuto příležitost. Morgan je měla nejradši. Wendy položila jeden muffin na talířek a zapáchla do něj svíčku. Ze šuplíku vytáhla krabičku zápalek a třesoucíma se rukama škrtila sirkou o tmavý proužek na jejím boku. Pěkně se rozhořela. Wendy zapálila svíčku, pak sirku sfoukla a hodila ji do kuchyňského dřezu.

Odnesla muffin ke stolu, posadila se před něj a začala roztřeným hlasem zpívat: „Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, drahá Morgan...“

Když Wendy sfoukla svíčku, nezapomněla si něco přát.

KAPITOLA 2

Až do toho večera jim Sharon nikdy nevěnovala moc pozornosti. I když jejich zahrady do značné míry sousedily, Sharon se s tou rodinou neznala. Podle jména na schránce věděla, že se jmenují Flemingovi. Někdy je zahlédla, když projížděla jejich ulicí: atraktivní rudovlásku s krátkým, luxusně působícím sestřihem, jejího manžela, zasmušilého podnikatele, jejich syna, zakaboněného teenagera s nadváhou, a malého čilého psíka. Vygooglila si, že rodiče se jmenují Suzette a Matthew. Ale ať brouzdala po internetu sebevíc, jména jejich syna se nedopátrala, což ovšem bylo jen dobře.

Někdy ho viděla, jak venčí psa, tedy na vodičku spíš táhl pes toho pubertáka. Chlapec na sobě míval zbytečně velkou mikinu s kapucí a hrbil se, jako by nesl nějaké obrovské břemeno. Manžele Flemingovy vídala Sharon spíš letmo. Někdy zahlédla Matthewa při práci na zahradě, ale většinou si jen všimla, že přijíždějí nebo odjíždějí, viděla Suzette, jak couvá po příjezdové cestě ve svém stříbrném audi, jak její manžel zajíždí do vestavěné garáže a pak si z kufru své středně velké černé toyoty vyndává kuřík.

Nebylo na nich nic neobvyklého.

Před pohledy zvenčí je chránil vysoký dřevěný plot u zadní části domu. Jako osamělá důchodkyně neměla Sharon s nikým

z nich nic společného, ale byla od přírody zvědavá. V poslední době sestávala většina jejích společenských kontaktů z přátelského zamávání sousedům, chození na obědy a do kina se starými kamarádkami, z návštěv nedělních bohoslužeb a častých telefonátů s dcerou Amy, která se přestěhovala do Bostonu.

Právě dnes v noci měla v plánu dívat se na mimořádné zatmění Měsíce, o němž všichni mluvili. Dokonce i pokladní v obchodě s potravinami se o něm zmínila, prý bude jasná noc, ideální pro pozorování.

V jedenáct hodin si Sharon obula boty, natáhla rukavice a oblékla péřový kabát, připravená vyjít ven, aby lépe viděla. Připadalo jí trochu hloupé se takhle navlékat jen proto, aby si vyšla na dvorek – a to ještě jen na pár minut –, ale nedalo se nic jiného dělat. Leden ve Wisconsinu umí být krutý a dnes v noci klesla teplota hodně pod nulu. Raději se nabalit než riskovat omrzliny.

Když se rádně oblékla, otevřela dveře na dvůr, vyšla ven a zavřela za sebou, aby kocour nevyběhl ven. Nad ní se klenula noční obloha, v chladném vzduchu zářily hvězdy a velký jasný měsíc vypadal jako zralá broskev. Stín Země se už začal sunout přes jeho okraj. Odlesk světla byl spíš mírně oranžovočervený než slibovaný krvavě rudý, ale to nevadilo. Bylo to opravdu mimořádné. Ohromeně na tu podivuhodnou krásu zírala.

Stáhla si rukavice a sáhla do kapsy pro telefon. Jakmile měsíc v záběru vycentrovala, zvětšila jej a vyfotografovala. Výsledný snímek nejspíš nebude odpovídat skutečnosti, uvažovala se smutkem. Některé věci se nejlépe prohlíží v reálném čase, ne zpodobněné ve formě pixelů.

Když Sharon spustila ruku s telefonem, upoutalo její pozornost osvětlené okno u sousedů. Někdo je v kuchyni. Přimhouřila oči,

aby lépe viděla. Je to dívka, která nádobí. Malé dítě – snad pět nebo šest let? Z této vzdálenosti je to těžké odhadnout, ale určitě to není dospělý ani teenager. Vzhledem k tomu, jak se jí jeví její proporce, patrně stojí na stoličce. Sharon si byla jistá, že Flemingovi mají jen jedno dítě, dospívajícího chlapce. Je možné, že by měli ještě další, o kterém neví? To je nepravděpodobné, pomyslela si. Možná návštěva? Snad, ale proč by tak malá holčička myla nádobí v jedenáct hodin v noci?

Sharon udělala z místa na dvorku, kde stála, několik snímků té holčičky a pak prošla zahradou. S každým krokem se zvedal prachový sníh a vzduch byl tak studený, že si uvědomovala každý nádech. Poblíž plotu se nalézal vyvýšený záhon, ohrazený železničními pražci. Sharon si na ně stoupla, opatrně se zvedla na špičky a držela telefon tak dlouho, dokud neměla v záběru okno. Počkala, až se fotoaparát automaticky nastaví, a pak klikla.

Vtom se v okně objevila další osoba – byla to paní domu. Suzette se k tomu dítěti skláněla způsobem, který nepůsobil zrovna přátelsky. Rychle pohybovala rty a dítě se od ní odtáhlo. Sharon zalapala po dechu, když paní Flemingová šklubla dívce rukou a ukázala na něco uvnitř domu, co Sharon neviděla. Za vteřinu obě zmizely z dohledu.

Co to má znamenat? Je to tak divné.

Sharon se vrátila dovnitř, shodila ze sebe zimní oblečení a posadila se na gauč, aby si pořízené fotografie prohlédla. Přesně jak očekávala, měsíc na fotce nevypadal zdaleka tak působivě. A na snímku dívky, kterou fotila z terasy, byla jen matná silueta. Skvrna ve tvaru člověka. Fotka, již pořídila u plotu, byla lepší, ale pořád nic moc. Ta nezřetelnost je nejspíš daná uživatelskou chybou, pomyslela si. I když se snažila držet krok s technikou, v mnoha

ohledech se jí to nedařilo. Ani by nedokázala spočítat, kolikrát jí Amy řekla: „Není to tak těžké, mami. Moc o tom přemýšlíš.“

Jí se to řekne. Ona s těmi technologiemi vyrůstala a držela s nimi krok. Sharon tuto výhodu neměla. Ještě si pamatovala, jak se na trhu objevily mikrovlnné trouby a každý žasl nad tím, jak rychle se dají upéct brambory. Vlastně to nebyly opravdové pečené brambory, protože byly připraveny v mikrovlnce, ale o to nejde. Tak rychlá příprava brambor vypadala jako zázrak. V té době byla představa, že by si člověk nahrál oblíbený pořad a pustil si ho, až na to bude mít čas, něčím docela novým. Teď už je to stará známá věc. Vedle dnešního on-line streamování je možnost videozáznamu stejně zastaralá jako drožka.

Jednoho dne bude muset zjistit, jak se to s tím streamováním dělá. Zní to ohromně pohodlně, moct si vybrat filmy a seriály a podívat se na ně, když se to zrovna hodí. Jako kdyby měla doma jukebox, ale místo hudby si vybírala, na co se chce dívat.

Mohla by vyjmenovat stovky takových věcí – zázračných technologií a přístrojů, které za jejího mládí neexistovaly, ale dnes jsou součástí životního prostředí a nikoho už to neohromuje.

Život se v dnešní době tak rychle mění. Někdy je těžké s dobou udržet krok.

Později, když už ležela v posteli, si znovu vzpomněla na tu holčičku. Musí existovat nějaký dobrý, nebo alespoň *věrohodný* důvod, proč takové dítě stojí v jedenáct hodin v noci u kuchyňského dřezu Flemingových a myje nádobí. Musí. Lámat si s tím hlavu je jen ztráta času. Asi sleduje až moc kriminálních seriálů a četla příliš mnoho thrillerů. Ale stejně jí to pořád nešlo z hlavy. Povzdechla si a pak si něco slíbila – bylo to kompromisní řešení pro klid duše. Pokud se jí podaří vymyslet aspoň jedno přijatel-

né vysvětlení, pak na celou tu věc zapomene. V hlavě se jí rojily různé nápady, až se upnula k jednomu z nich. Možná, řekla si, je ta dívka jejich příbuzná z jiného města, která přijela na návštěvu. A třeba, kdoví, ta holčička vstala z postele, aby se napila vody, a pak se zdržela u dřezu a hrála si tam. Paní Flemingová vypadala tak podrážděně a hubovala ji, protože dělala nepořádek kolem dřezu, místo aby spala.

Takto by to dávalo dokonalý smysl. Něco takového se tu podle všeho odehrálo. Sharon se ulevilo a usnula.

KAPITOLA 3

Sharon měla v plánu promluvit si o té malé holčičce s dcerou, až spolu budou příště hovořit. Nejlepší by bylo poslat jí tu fotku na mobil, aby si ji Amy prohlédla. Věděla však, že to nedokáže, pokud jí dcera podrobně nevysvětlí postup, a do toho se jí nechtělo pouštět. Sharon se jí bála požádat o pomoc. Amy měla sklon ztrácet trpělivost, když jí něco musela *znovu a znovu* vysvětlovat, a matka si pak připadala jako idiot. „Není to přece tak těžké,“ říkala Amy a Sharon musela uznat, že opravdu není. Není to tak těžké. Tak proč jí to v té hlavě nechce zůstat?

Byla si dost jistá, že ikonkou pro sdílení fotografií je ležaté V se třemi kroužky na koncích, které jí z nějakého důvodu připomínalo *Star Trek*, ale bála se to zkusit, aniž by si to nejdřív dvakrát ověřila. „Proč tam prostě nemůžou dát slovo *sdílet*?“ uvažovala nahlas, když o tom spolu poprvé mluvily. „Bylo by to mnohem jednodušší.“

„Ne, takhle je to jednodušší a *lepší*,“ pronesla rázně Amy a pustila se do argumentace. „Protože takhle to každý pozná na první pohled. Stejně jako ty na všech svých přístrojích instinktivně poznáš, kterým tlačítkem se zapínají.“ Sharon neměla to srdce jí říct, že knoflík na zapnutí je schopna zapamatovat si jedině podle toho, že jí připomíná obrys malého prsu.

Amy je skutečně cílevědomá, je právničkou a pracuje v oblasti firemního práva. Její nová práce na východním pobřeží nějak souvisí se smlouvami v oblasti lodního průmyslu. Sharon to všechno znělo velmi suše a nezajímavě, ale Amy se vyžívala v umění vyjednávat a ve studiu všeho, co bylo napsáno drobným písmem. Byla v tom dobrá, soudě podle jejího velmi vysokého platu. Matka na ni byla pyšná, i když jí ne vždy rozuměla.

Než šla Sharon do důchodu, představovala si, že podzim života jí umožní trávit s dcerou více času společně, ale když se pak Amy přestěhovala, Sharon svůj sen přehodnotila a řekla si, že by mohla chodit do různých kurzů a věnovat se dobrovolnické práci. Teoreticky to byl dobrý nápad, ale brzy poté, co dala sbohem práci, zjistila, že mít úplně volný program se jí líbí, a už se nikdy neohlédla zpět. Dělala, co chtěla a kdy chtěla, a nemusela se z toho nikomu zodpovídat. Vychutnávala si sladkost svobody. Sharon měla svůj život ráda, i když si někdy připadala trochu osamělá.

Nevyhledávala problémy se sousedy, ale na tu holčičku, kterou minulé noci zahlédla, si vzpomněla hned po probuzení. Zjistit, jaký názor na to bude mít Amy, může být jen užitečné.

Když jí však dcera o něco později nečekaně zavolala, téma záhadného dítěte se jí úplně vypařilo z hlavy. Sharon právě snídala, ale odložila lžící stranou, aby mohla vzít telefon.

Jakmile se pozdravily, Amy přešla rovnou k věci. „Mami, strašně nerada tě o to žádám, ale něco bych od tebe potřebovala.“

Sharon se zhluboka nadechla. Amy nikdy o nic nežádala. Už jako dítě odmítala všechny matčiny pokusy jí pomáhat, protože byla rozhodnutá na všechno přijít sama. Pokud ji teď žádá o laskavost, musí to být jen proto, že nepřišla na žádný jiný způsob, jak si poradit. „Jistě, holčičko. Co potřebuješ?“

I na tu dálku slyšela, jak se Amy ulevilo. „Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ řekla.

„Samozřejmě. Pro tebe cokoli.“

„No, abych byla přesná, není to přímo pro mě,“ vysvětlila Amy. „Jde o Nikitu.“

Nikita? Sharon měla pocit, že se topí. Nikita Ramosová byla dítě v pěstounské péči, s nímž Amy přišla do kontaktu v rámci své dobrovolnické práce jako soudem ustanovená sociální kurátorka. Tehdy jí toho Amy o Nikitě moc neřekla – jen to, že je v pěstounské péči od svých dvanácti let a v životě to nemá lehké.

Sharon se s Nikitou setkala jen jednou, a to ještě předtím, než se Amy přestěhovala do Bostonu, když náhodou na svou dceru a tu dívku narazila při nakupování v obchodním centru. Amy je představila a matka si všimla, jak si ji Nikita změřila jedním dlouhým pohledem. Sharon jí to samozřejmě hned oplátila. Nikita jí připadala jako dršňačka, a to jak svými gesty a mimikou, tak i vzhledem. Dlouhé vlasy měla obarvené na havraní čern, zářil v nich jeden červený proužek a na černém tričku měla obrázek velké lebky, které z očního důlku vylézal had. Vypadalo to, jako by chtěla být pokládána za někoho, s kým si není radno zahrávat. Taky vypadala nervózně, jako kdyby užuž potřebovala cigaretu, nebo možná něco ještě horšího. Dívka ji pozdravila a řekla, že ji ráda poznává, ale přitom se na ni ani nepodívala, což Sharon připadalo podezřelé.

„A co je s Nikitou?“ zeptala se Sharon.

„Potřebuje někde bydlet a mě napadlo, že jsi tam sama a na hoře je prázdný pokoj.“ Amy měla ve zvyku něco jen tak pronést, nechat to viset ve vzduchu a čekat, až ten druhý zareaguje. Sharon věděla, že to není ze zdrženlivosti. Její dcera uměla být

šokujícím způsobem odvážná, když to bylo nutné. Byla to strategická pauza, v níž se měla Sharon adaptovat na dceřin způsob uvažování.

„Takže chceš, aby tady bydlela?“ otázala se Sharon. Mozek jí zaplavily námitky. Nahoře už nebyla celou věčnost a neměla ponětí, v jakém stavu se ten pokoj nachází. A že by k ní přišla bydlet puberťačka? Sotva věděla, jak vychovávat vlastní dceru, a přitom s Amy to měla tak snadné. Podle měřítek většiny lidí to bylo vzorné dítě. Co vůbec dnešní teenageři jedí? A kdoví jakou emocionální zátěž s sebou vleče dítě, které bylo v pěstounské péči. Co když Nikita poškodí dům nebo se bude chovat násilnicky? Co když ublíží kocourovi? Sharon se při té představě otrásla. Existovalo tolik důvodů, proč odmítnout, ale věděla, že Amy by ji o to nežádala, kdyby to nebylo důležité. A rozhodně by dobrovolně nevystavila vlastní matku nebezpečí.

Dcera odpověděla: „Jen na přechodnou dobu. Volala mi a byla zoufalá, říkala, že tam nemůže zůstat další noc. Byla celá nešťastná, nejraději by odešla okamžitě, ale přemluvila jsem ji, aby zůstala, dokud něco nevymyslím. Upřímně řečeno nevím, co se to tam k čertu děje. Nechtěla mi to říct, ale vím, že odtamtud musí hned odejít.“

„Moment,“ řekla Sharon. „Něco si vyjasněme. Myslela jsem, že pěstounskou péči už má za sebou.“ Byla si tím jistá, protože si vzpomněla, jak Amy pomáhala Nikitě po maturitě najít bydlení. Tehdy už byla Amy přestěhovaná do Bostonu, ale přiletěla zpátky do Wisconsinu a zařídila vše potřebné. Má dobré srdce.

„Jo, to má, a žila už samostatně na několika místech. Vím, co si říkáš, mami. Myslíš si, že musí být problematická, když se pořád stěhuje.“